РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У. 15046/15
Дана 14.02.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А.из ..., ул. ...бр..., коме писмена доставити на адресу: ...бр. ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, чије предмете је преузело Министарство финансија РС, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број: 300-436-05-01069/2015-I1000 од 12.09.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.02.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда – Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда – Сектора јавних прихода за подручја градских општина – Одељење Врачар број I-02-436-1/30070/2015-020 од 20.05.2015. године. Ожалбеним решењем тужиоцу је као пореском обвезнику утврђен порез на имовину за 2015. годину за непокретности: кућу за становање у ..., улица ...бр. ..., прва зона површине 198 м2, у износу од 58.749,12 динара, затим за стан у ..., улица ...бр..., прва зона површине 60 м2, у износу од 20.880,00 динара, као и за стан у ...улица ...бр..., прва зона, површине 36 м2, у износу од 12.528,00 динара, а што све укупно чини износ од 111.383,60 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 29.10.2015. године, тужилац

оспорава решење туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе указује да оспорено решење не садржи оцену жалбених навода, а што је тужени био дужан да учини сходно члану 235. и 199. Закона о општем управном поступку при чему тужени, у образложењу оспореног решења, само цитира матријално правни пропис који се има применити, али без образложења да ли су те одредбе у конкретном случају правилно и примењене док на крају образложења само наводи уопштену формулацију да су остали наводи жалбе неосновани, али да се не може утврдити који су то разлози због којих је жалба одбијена. Сматра да су првостепени орган и тужени погрешно применили Одлуку о одређивање зона у којој су наведене границе прве зоне, која се протеже улицом Устаничком, Небојшином, Бокељском и Булеваром ослобођења, чиме су улице Интернационалне бригаде и Шуматовачка, у којима се налазе непокретности које су предмет првостепеног решења, остале изван прве зоне и због чега сматра да наведене непокретности не спадају у прву зону. Даље наводи да ни ожалбено а ни оспорено решење не садрже податке о томе колико је износила пореска обавеза тужиоца за 2015. годину и да се из тог разлога није могло утврдити за колико је увећана пореска обавеза тужиоца за 2015. годину у односу на пореску обавезу из 2015. године. Сматра да је указивање туженог да су приликом одлучивања коришћени подаци из пореске пријаве тужиоца није од значаја на правилну примену прописа. Подаци који се односе на површину предметних непокретности као и на годину градње, нису ни били предмет његове жалбе. Такође сматра да су првостепени и другостепени орган погрешно применили одредбу члана 38б, Закона о порезима на имовину јер је тужилац само учествовао у поступку по жалби док у поступку који је окончан доношењем првостепеног решења није учествовао. Предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење као и решење првостпеног органа те да обавеже туженог да му надокнади трошкове управног спора за таксу на тужбу и одлуку.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, порески орган на основу тужиочевих пореских пријава број 37002; 37003 и 37004, од 01.02.2005. године, утврдио тужиоцу обавезу пореза на имовину за 2015. годину и то за кућу у улици ... бр. ..., површине 198 м2, уз утврђену просечну цену по м2 непокретности у првој зони од 160.500,00 динара, са стопом амортизације од 40% и пореском основицом од 19.067.400,00 динара и уз умањење за порески кредит од 20.000,00, динара па је тако добијен износ од 74.404,40 динара; затим за стан у ... бр. ..., површине 60 м2, по просечној цени по м2 од 160.500,00 динара и утврђеном пореском основицом од 5.778.000,00 динара у износу пореза од 23.112,00 динара, као и за стан у ... бр. ..., површине 36 м2, по просечној цени по м2 од 160.500,00 динара, са стопом амортизације од 40% и утврђеном пореском основицом од 3.466.800,00 динара и порез у износу од

13.867,20 динара из чега је утврђена пореска обавеза за тужиоца у укупном износу од 111.383,60 динара. Поступајући по жалби тужиоца, тужени орган је оценио да је ожалбено решење правилно и на закону засновано јер је из података који се налазе у списима предмета, утврђено да је првостепени орган ожалбеним решењем утврдио порез на имовину из података о укупној површини за опорезивање и години изградње, које је исказао сам порески обвезник у пореској пријави, те је на основу таквих података, правилно првостепени орган, у складу са Законом о порезима на имовину и одредбама Одлуке о одређивању зона и најопремљенијих зона на територији града Београда и решења о утврђивању просечне цене квадратуре метара одговарајућих непокретности по зонама на територији града Беогада за утврђивање пореза на имовину за 2015. годину, применио матријално право на које се позвао. Оцењујући наводе жалбе који се односе на износ утврђеног пореза и цене квадратног метра непокретности тужени орган је нашао да су без утицаја на другачију одлуку јер је просечна цена квадратног метра непокретности у првој зони, утврђена решењем о утврђивању просечне цене квадратног метра одговарајућих непокретности по зонама на територји града Београда за утврђивање пореза на имовину за 2015. годину ("Службени лист града Београда ", број 56/13 и 13/15), која за прву зону за куће за становање и стан износи 160.500,00 динара. Тужени орган је у образложењу оспореног решења даље навео да је првостепени орган правилно применио стопу амортизације за све стамбене јединице у максимланом износу од 40% будући да је предметна кућа изграђена 1932. године док су предметни станови изграђени 1930. године, и да је правилно поступио првостепени орган када је применио пореску стопу од 0,4% на основу које је извршено умањење по основу пореског кредита за 20.000,00 динара јер тужилац станује у кући у ул. .... У односу на наводе жалбе да цена непокретности која је наведена у ожалбеном решењу не одговара тржишној цени непокретности с обзиром да су станари који су становали у становима, упропастили те станове, посебно стан од 36 м2, који нема ни струју ни воду док стан од 60 м2, нема струју, тужени је нашао да ни ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку с обзиром да су чланом 12. Закона о порезу на имовину, прописана пореска ослобођења за плаћање пореза на непокретности и према којој законској одредби подносилац жалбе из разлога које је навео у жалби, не може бити ослобођен плаћања пореза на имовину. Са ових разлога и прихватајући у свему разлоге из образложења првостепеног органа, тужени је сходно члану 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Законом о порезима на имовину („Службени гласник РС“, број 26/2001...47/13) прописано је, чланом 2. став 1. тачка 1., да се порез на имовину плаћа на непокретности које се налазе на територији Републике Србије и то на право својине, односно на праву својине на земљишту површине преко 10 ари док је ставом 2. тачка 2. истог члана прописано да се непокретностима у смислу става 1. сматрају стамбене, пословне и друге зграде, станови, пословне просторије, гараже и други (надземни и подземни) грађевински објекти, односно њихови делови. Одредбом члана 4. став 1. тачка 1. истог закона прописано је да је обвезник пореза на имовину правно и физичко лице које на непокретностима на територији Републике Србије има права из члана 2. став 1. тачка 1. овог закона, чланом 5. да основица пореза на имовину код непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге у складу са прописима у Републици Србији, је вредност непокретности на дан 31. децембра године која

претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на имовину, ако овим законом није другачије уређено, те да висину вредности непокретности утврђује орган јединице локалне самоуправе надлежан за утврђивање, наплату и контролу изворних прихода јединице локалне самоуправе, с тим што се она, истеком сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, умањује за амортизацију по стопи од 0,8% применом пропорционалне методе, а највише до 40%, док је чланом 6. прописано да се вредност непокретности из члана 5. овог закона утврђује применом основних и корективних елемената, да су основи елементи корисна површина и просечна тржишна цена м2 одговарајућих непокретности на територији општине, а да су корективни елементи и локација непокретности, квалитет непокретности и други елементи који утичу на тржишну вредност непокретности.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган, када је у поступку, у коме није било битних повреда правила поступања, одбио жалбу тужиоца изјављену против ожалбеног решења којим је првостепени орган тужиоцу утврдио порез на имовину на право својине за кућу за становање и за два стана, у наведеним износима, на пореске основице утврђене правилном применом основних и корективих елемената сходно одредбама Закона о презима на имовину и Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину на право на непокретностима и Списка зона који је састави део Одлуке о одређивању зона на територији града Београда, а према пореској пријави тужиоца, као и на основу других елемената који утичу на тржишну вредност непокретности, а који се односе на стопу амортизације од 40%, те на примену прописане пореске стопе од 0,4% на утврђену пореску основицу и на умањење по основу пореског кредита за 20.000,00 динара с обзиром да је утврђено да тужилац станује у кући у ул. ...бр. .... При томе је тужени орган у образложењу оспореног решења за донету одлуку дао јасне чињеничне разлоге са позивом на правне прописе цитиране у том образложењу, уз правилну оцену свих навода жалбе, сагласно члану 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 33/91 и 31/01), које одредбе се примењују и у пореским поступцима, сагласно члану 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Будући да тужилац исте наводе које је истицао у жалби понавља у тужби, Управни суд налази да ти наводи нису основани, са јасних разлога датих у образложењу оспореног решења, које као довољне прихвата и овај суд, због чега их није посебно образлагао.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције и поништити првостепено решење, суд налази да овај предлог није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његово поништење па нема ни услова да суд реши ову управну ствар применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Са изнетих разлога, Управни суд налази да ни остали наводи тужбе нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора па је на основу одредаба члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба члана 150., 153.и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.02.2018. године, 16 У. 15046/15

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/ИО